

EU-spørgsmålene. Nej, det er dele af EU-spørgsmålene, for Dansk Folkeparti giver også regeringen mandater til EU-sager.

Jeg siger bare til Danmark: Vi har bevæget os, også politisk, meget mere radikalt – undskyld udtrykket – end det ser ud til. Vi har de facto en flertalsregering, den har ikke brug for oppositionen, og derfor giver den heller ikke noget.

Dansk Folkeparti er klogt nok til ikke at give noget. Sådan er virkeligheden, og derfor kan Socialdemokraterne ikke vinde den opinion, som de tror de kan vinde ved at sige, at de arbejder regeringen ud af regeringskontorerne, for der er låst til regeringskontorerne, og regeringen ønsker ikke at blive forstyrret af andre end Dansk Folkeparti, for den har valgt.

Det kan jeg godt forstå. Hvis jeg førte den politik, som regeringen fører med skattestop og deslige, så ville jeg også vælge Dansk Folkeparti, og det er fair nok. Men det er det, der er det nye i den politiske situation i Danmark, at vi har meget vanskeligt ved at gå ind og skabe alternativer.

Derfor har statsministeren jo meget mere ret, end han måske selv tænkte, da han skrev slutningen på sin tale, som jeg var inde på i min indledning. Der er en opposition, og der er en regulær opposition, som vi ikke har været vant til i – jeg havde nær sagt – 100 år, fordi vi har været vant til mindretalsregeringer, der fægtede sig frem på kryds og tværs.

Nu er der en opposition, og det kræver et demokrati at der skal være, og derfor har oppositionen også en særlig opgave, nemlig at afdække, hvad det er, der foregår i magtens korridorer. Undskyld udtrykket, det var ikke ondt ment, men sådan er det. Der sidder en flertalsregering, og man skal passe på, at magten ikke stiger den regering til hovedet. Derfor er der brug for en meget, meget skarp og retfærdig opposition, og det skal regeringen få.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Et godt råd til fru Marianne Jelved: Jeg tror ikke, det er fornuftigt at tage skylden for alle ulykker på sine skuldre. Det tror jeg faktisk ikke skuldrene kan holde til.

Kl. 16.00

Alligevel vil jeg nok sige: At påtage sig en vis form for medskyldighed på nogle strækninger vil være passende, specielt når vi snakker om sociale nedskæringer for nogle af de svageste i samfundet. De Radikales nedskæringer for nog-

le af de mest udsatte kontanthjælpsmodtagere, planerne om at fjerne efterlønnen, og det seneste skud på stammen hørte jeg fra Det Radikale Venstres udlændingeordfører, fru Elsebeth Gerner, som på et møde i CEPOS bl.a. har foreslået at indføre et optjeningsprincip i de danske sociale ydelser, hvor det skal give point at have et vist antal år på arbejdsmarkedet osv., altså et forslag, som til forveksling ligner den starthjælp, som er indført for flygtninge og indvandrere og i øvrigt også en række danskere i det her land. Det hele er begrundet i, at man for at holde ufaglærte indvandrere ude også er kommet til at ramme de højtuddannede og velkvalificerede indvandrere, så de også er blevet holdt ude, og det er jo dem, der skal skabe vækst.

Den nye udlændingepolitik skulle altså være, at man i stedet for skulle sørge for at få de velkvalificerede ind, mens de ufaglærte skal holdes ude. Er det virkelig radikal politik?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Ikke kun, men det er en del af den. Vi synes, at det er vigtigt, at vi diskuterer: Hvordan indretter vi det danske velfærdssystem med alle dets overførsler osv.? Vi er ikke færdige med at finde ud af, hvordan vores bud skal være. Men hvordan kan vi indrette det i en verden, der er global, og hvor mennesker bor i perioder i forskellige lande, altså bevæger sig over grænser? Der er det danske system presset, og vi vil gerne diskutere, hvordan vi kan løfte den opgave.

Vi har startet forsøgsmæssigt for at sætte den diskussion i gang og få nogle gode ideer fra folk, der beskæftiger sig med de her spørgsmål professionelt, det kan være universiteter osv. Mange af de mennesker, som vil familiesammenføres, er jo universitetsuddannede, som har mødt en dansk universitetsstuderende i Australien, USA, Canada, eller hvor det nu er henne. De vil gerne bo i Danmark. Det kan de så ikke, men lad os nu sige, at de kunne. Jamen jeg møder bare alt for mange, som ikke kan få lov til det, men det kan være, jeg skal tage dem i hånden og gå hen til ministeren med dem. De kommer jo frivilligt, og man kunne lave et optjeningsprincip til dem, så de skal have boet her og bidraget et stykke tid, inden de kan få sammenføring.

Det her gælder ikke flygtninge.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr for anden korte bemærkning.